

kiwi

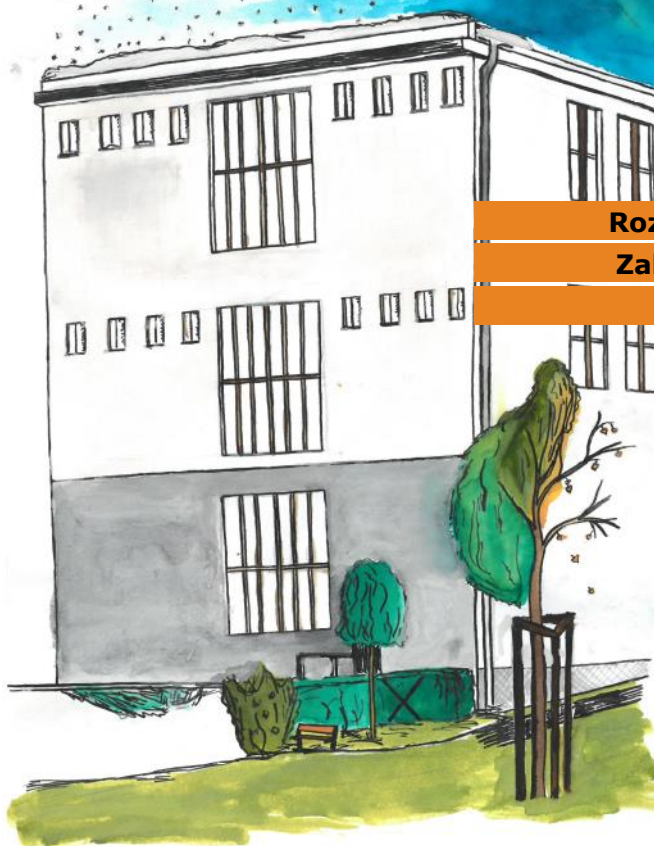
90 školní rok
je u konce

Rozlučka deváťáků

Zahradní slavnost

Školní výlety

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Školu opouštějí Štíky, Tygři a Ufoni a několik dalších žáků, kteří se stěhují nebo odcházejí na víceletá gymnázia. Všem přejeme hodně radosti, úspěchů a pocitů, že jsme se snažili naučit je co nejvíce. Se všemi ostatními, kteří u nás pokračují v přípravě na další studia, se sejdeme 3. září. Všichni si hezky odpočňte, prázdniny jsou k tomu určené!

Ve škole úplný klid nebude, bude probíhat velká oprava kotelny. Počátkem července budeme ubytovávat a stravovat 350 sokolských cvičenců ze Severomoravské župy. Budou cvičit v Všesokolském sletu. Koncem srpna pak začneme připravovat nový školní rok a je přislíbeno, že se

začne projektovat třetí patro primárně určené pro potřeby školní družiny.

V září se nově setkáme s Albatrosy, Bažanty a Cikádami a taky dalšími žáky, kteří k nám nově nastoupí. O rok později dorazí Čolci, Dikobrazi a Eraptoři... Ti už se ale dožijí oslav 100. školního roku. A tak vzhůru do dalšího desetiletí! J

Děkuji všem zaměstnancům ZŠ Jižní za maximální úsilí a výsledky! Díky všem žákům, kteří se staví zodpovědně ke vzdělávání, školu reprezentují a dělají nám, sobě a svým blízkým radost! Krásné léto, prima volné dny plné zážitků!

Vážené čtenářky a vážení čtenáři,

další školní rok se nachýlí k závěru. Naše škola má za sebou 90 let fungování. Česko slaví rok osmiček a naše škola se svým osmičkovým rokem (1928) k tomu přidala.

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	2
Učitelská kuchařka	3
Rozhovor s Dagmar Krejčí	3-8
Beseda o minulosti v Rosničkách	8
Zahradní slavnost	9-10
Beach volejbal	11
Pohár rozhlasu	11-12
McDonald's cup	12
Projekt s Lukášem Fibrichem	13
Po stopách hrdinů pražského povstání	14
Akce Tučňáků	14-17
Netopýři a Káňata v jeskyních	17-19
Medvíďata a jejich akce	19-21
Gepardí výlety	22-23
Rozlučka devátáků	24-32

Redakce

**Josefina Černovská, Orši Miklósová, Lucie Kyliánová, Marek Chudoba (6. G),
Veronika Dytrychová (7. A), Charlotte Šnorová (7. C), Daniel Pícl (7. B)**

Metodické vedení: Mgr. Blanka Štěrbová, Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek

Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

Učitelská kuchařka

Pedagogové naší školy sestavili kuchařku pochutin, které můžete využít pro různé příležitosti. Recepty sepsané k 90. výro-

čí školy můžete za příspěvek 100,- Kč získat na vrátnici.

Daniel Kaiser

Kuchařka sborovny

ZŠ JIŽNÍ IV.

Z HISTORIE ŠKOLY

Rozhovor s Dagmar Krejčí, bývalou učitelkou

Natálie Macháčková, Barbora Melicharová, Amélie Le Lièvre, 7. C

Nastoupila jsem jako učitelka na tuto školu v roce 1963, to znamená v minulém století, ale nejsem místní spořilovská. Jmenuji se Krejčí, ale tenkrát jsem tady učila ještě pod jménem Markalousová. Když jsem sem nastoupila v roce 1963, nebo když mi řekl pan inspektor, že sem mám nastoupit, tak jsem se první ptala: „A kde to je?“ Protože jsem bydlela v Praze 1 pod Bílou labutí na nábřeží v Libenské ulici, odtamtud jsem dojížděla sem na Spořilov. Jezdila jsem napřed tramvají a muselo se přes Bratří synků, občas i taxíkem, když měla tramvaj zpoždění nebo se něco přihodilo, abych tady byla včas, protože mladá paní učitelka nechce nic zmeškat, chce, aby bylo všechno v pořádku. Nechci tím říct, že když

pak člověk zestárne, že už by to tak nebylo. Ale když začínáte, tak nechcete, abyste si někde udělali ostudu. Chcete, aby si o vás mysleli, že to všechno bude akorát a že neuděláte žádné průšvihy. A nastupovali jsme sem o něco dřív, než nastupovali ostatní vyučující na ostatních školách, protože v roce 1963 se otevírala tahle budova, která byla úplně nově postavená a začínala jsem svoji učitelskou kariéru tím, že jsem myla tady ve třídách podlahu a nevím co ještě všechno dalšího. Bylo to potřeba udělat, tak jsme to dělali, aby sem děti přišli a bylo to všechno v pořádku.

Jaké předměty jste tady učila?

Učila jsem tady přírodopis a učila jsem tady i

tělesnou výchovu. A nastoupila jsem sem po vystudování, tenkrát se to jmenovalo Pedagogický institut a teď je to Vysoká škola pedagogická při Univerzitě Karlově.

Kdybyste teď srovnala tuto budovu, o kolik byla menší, než když jste sem na-

A když na Spořilově sníh odtává, tak je u nás úplně sucho bez bláta.“

Měly děti stanovený oblek do školy, že nesměly nosit nějaký druh oblečení, anebo mohly nosit, co chtěly?

stoupila?

Budova byla podle mě zhruba stejně velká. Nevím, jestli se sem něco přistavovalo, myslím, že ne, to si nevybavím, ale tělocvičnu máte překrásnou, úplně novou. To mi pan ředitel ukazoval. Tenkrát byla tělocvična možná stejně velká, ale ne tak vzdušná a ne tak prosvětlená. Došlo tady k celé řadě úprav. Tak jak mě pan ředitel prováděl po škole, došlo k jinému uspořádání tříd, využití prostoru trochu jiným způsobem. I kvůli úniku tepla provedli zazdění jedné stěny spojovací chodby, protože spojovací chodba byla prosklená na obě strany. Zcela je nová úprava šaten.

Kolik jste měla dětí ve třídě?

Dětí, jestli se nemýlím, tak jsme měli kolem pětaticeti. Ale to bych se musela podívat na nějakou starou fotografii a spočítat. Já jsem v podstatě první rok nebyla třídní, co jsem nastoupila a pak jsem odvedla dvoje děti. Pak jsem tady dokončila školní rok a v září se mi narodil syn.

Kolik vás tady bylo učitelů?

To si nepamatuju. Ale třídy byly většinou A, B, C. Ale postupně, jak se začalo stavět sídliště, tak začalo těch tříd přibývat. Když jsem sem nastoupila v roce 63, tak dole byla smyčka tramvaje a u tramvaje stály zhruba dva až tři cihlové domy, a jinak tady nebylo vůbec nic. Já jsem vždycky přijela z města, kde už nebyl sníh a tady bylo ještě mokro, plno sněhu po kotníky, takže jsem se vracela vždycky úplně zablácená. Říkávala jsem: „Když je u nás bláto, tak je na Spořilově sníh.“

Každý si nosil, co chtěl.

A na tělocvik?

Na tělocvik museli mít úbor, nemohli mít, co chtěli. A co mě třeba překvapilo po několika letech na závodech, jak jsou ověšeni šperky. Tak my jsme nechтели, aby nosili šperky, aby nedošlo k nějakému úrazu. Úbory do tělocviku měli jednotné. Kluci měli červené trenýrky a bílá tílka a děvčata měla modré trenýrky. Stejně jako na spartakiádu.

A vy, jako učitelka na tělocvik, taky měla úbor, nebo jste chodila oblečená normálně?

Tepláky, všechno jsem s nimi cvičila. Nebylo to o tom, že bych nad nimi jenom stála s píšťalkou v ruce.

Takže jste tady nacvičovali spartakiádu?

Myslím, že nacvičovali, ale já konkrétně jsem necvičila s dětmi.

Cviky, které jste cvičila, jsou doted'ka stejné?

To nevim.

Běhali jste venku, když bylo hezky?

Běhali jsme nahoru k dubu. Museli jsme to stihnout za 45 minut. Ale to nebyla dálnice, takže my jsme tady vyšli ze školy a běželi jsme nahoru až k lesu a zase zpátky. To bylo nejvíc v podzimním období.

Učila jste kluky a holky dohromady?

Ne, jenom děvčata.

Tady je zvykem mít projekty od páté do sedmé třídy. To je odpolední vyučování a děti se něco naučí. A pak v osmé až deváté třídě mají volitelné předměty. Byly ve vaší době nějaké volitelné předměty?

Byly, já konkrétně jsem učila praktikum z přírodopisu. Chodili jsme i do zoologické zahrady. Učili jsme se na biologickou olympiádu. Tu asi znáte. No, a u toho jsem zůstala. Pak jsem chodila do komise biologické olympiády, takže možná jsme se tam potkali.

Myslíte si, že kázeň a morálka byly u dětí lepší, než je to teď?

Já na ty časy tady velice ráda vzpomínám, protože se tady s těmi dětmi velice dobře pracovalo a nebyly s nimi vůbec žádné kázeňské problémy. Byla tu taková ta snaha se naučit, takže nemohu si stěžovat.

Stal se tady někdy nějaký úraz?

Nevybavuju si.

Měli jste třídy taky nějak speciálně vybavené, jako třeba máme my na hudebku?

Ne, takhle hezké jsme to neměli. Měli jsme tady pracovny. Dole byly dílny. Ale takhle krásné jsme to neměli.

Kde jste po mateřské učila?

Potom jsem byla rok na Jižním Městě a potom jsem byla Za Zelenou liškou. A když Zelenou lišku zrušili, učila jsem ještě krátkou dobu na poloviční úvazek, pracovala na škole, přebírala Zelenou lišku, a to byla Poláčkova. Ale tam už jsem pracovala jenom jako výchovná poradkyně.

Vás sem jako učitelku přiřadili, nebo jste si vybrala, že chcete učit tady?

Skončila jsem tady v roce 1972. Narodil se mi syn a za dva roky se mi narodila dcera, tak tenkrát nebyla povinnost, aby drželi tak dlouho místo na té stejné škole. Potřebovali, aby sem někdo nastoupil a pak už se v inspektor mě pak poslal jinam. Tenkrát se nevybíralo.

Potkala jste ještě někdy ve školství svoje spolužáky ze studií?

Nepotkala jsem je na stejné škole, ale samozřejmě jsem je potkávala.

Dřív se vyučovalo pět dní v týdnu nebo šest?

Učilo se i v sobotu. Když jsem nastoupila, tak se učilo i v sobotu dopoledne. Pak se učilo každou druhou sobotu a pak už se v sobotu neučilo.

Byla tady taková zahrada, když jste tady učila?

Byla tady obyčejná zahrada, ale já jsem tam

neučila.

Byla tato škola větší než ostatní školy, na kterých jste pak učila?

Ne.

Byla tady taky knihovna?

Myslím, že tady byla knihovna.

Když jste učila tělocvik, používali jste všechny místnosti na cvičení jako se teď používají různá hřiště?

Používali jsme jedno hřiště a dvě tělocvičny. Podle toho, co bylo potřeba. To záleželo na dohodě vyučujících.

My teď máme že na prvním stupni můžou děti po škole zůstat ve družině, měli jste taky družinu?

Ano, taky byla družina. Ale družina se mě netýkala.

Byla tu dříve taky jídelna?

Ano.

Chodíváte tam?

Ano, a obědy mi chutnaly.

Kolik jste přibližně učila hodin za týden?

To bylo dáno ze zákona, a myslím, že 24 hodin. Ale to si nepamatuju.

Měli jste tady ve škole sálek, nebo ten přistavěli později?

Ne, ten tady ještě nebyl.

Měli jste dřív dramatickou výchovu?

Dramatická výchova začala až mnohem později.

Měli jste dříve něco, co my teď nemáme?

Nevím. Tato škola zajišťovala nějaké kroužky, anebo děti chodily do pionýra.

Myslíte si, že učivo je teď nějaké komplikovanější?

Nemyslím si.

Taky se začínalo v osm hodin ráno?

Ano, taky.

Myslíte si, že to tu bylo dříve bezpečnější? Třeba děti hned po škole mohly jít ven bez nějakého rizika.

Chodily. I za svého mládí si pamatuju, že jsme chodili ven. Nemyslím si, že to bylo bezpečnější, ale rodiče se nemuseli bát.

Říkala jste, že jste chodívala s dětmi do zoo, myslíte si, že se Zoologická zahrada v Praze v něčem změnila, například ohledně velikosti?

Co se týče rozlohy, nemyslím si, že by se výrazně změnila. Bylo to tam ale jinak upravené. Jen uspořádání. Hodně jsem sem chodila s dětmi, ale z jiné školy na spoustu různých besed v rámci přípravy na biologickou olympiádu.

Čím jste tam jezdili?

Tramvají a autobusem.

Do zoo jste chodila více s přírodopisem nebo jako třídní učitelka?

Výrazněji jako přírodopisářka.

Jako třídní učitelka jste s dětmi také jezdila na výlety, nebo jen jako přírodopisářka?

Výrazněji jako přírodopisářka než třídní učitelka.

Jak dlouho jste dohromady učila?

Od roku 1963 do roku 2003 možná 2004.

Na naší škole jste učila 9 let, jak dlouho na ostatních školách?

Ten zbytek. Na Jižním Městě pouze rok a ten zbytek Za Zelenou liškou a na Poláčkově.

Zažila jste na jiných školách problémější děti?

Nemohu říci za svůj předmět, protože v přírodopisu většinou na žádné problémy nedochází.

A třeba v tělocviku měly děti problémy s cvičením. Například že se jim nechťelo zrovna to cvičení dělat?

Ne, nebyly žádné větší problémy.

Měly děti strach, když se třeba mají přehoupnout přes hrazdu, že narazí?

No, tam právě stojí člověk od toho, aby nenařazily. A já jsem později přestala učit tělesnou výchovu a učila jsem jen přírodopis.

Přišlo vám, že se děti rok od roku zhoršovaly?

Zrovna tady ne.

Co dělalo v hodině dítě, které si zapomnělo cvičební úbor?

Ničilo si svoje oblečky.

Kdo na naší škole byl dříve ředitelem?

Když jsem sem nastoupila, byla zde ředitelka Francánová a potom pan ředitel Ptáček.

Jste tu poprvé od té doby, co jste tu skončila?

Ano, byla jsem tu pouze v roce 1974, když jsem přišla říct, že zůstávám doma na mateřské a že

už nenastoupím.

Myslíte si, že se školství změnilo od té doby, co jste nastoupila jako mladá učitelka?

To je hodně o lidech, o dětech a v přírodopisu se jen tak metody nezmění. Myslím si, že je v této době práce usnadněna počítači, tiskárnami a tím, že si věci můžete připravovat daleko ekonomičtěji, což znamená, že nestrávíte tolik času nad prepisováním, množením a tak dále. Tímto nechci říct, že by byla dnešní práce jednodušší, ale možná je v těchto ohledech usnadněná.

Mohly děti ve vašich hodinách přírodopisu dělat referáty?

Ano, mohly.

Dozvěděla jste se někdy od dětí něco, co jste nevěděla?

Ne, spíše na biologické olympiádě.

A jak si děti vyhledávaly informace na ty referáty?

Pomocí knih, nemohly to stáhnout z internetu, protože teta Wiki a strýček Google ještě neexistovali.

Co děti dělaly o přestávce?

O velké přestávce povinně chodily po chodbě. A malé děti měly na lavici ubrousek a svačičky ve třídě. Jeden čas byla era céček, tak si všichni hráli s céčky, nebo byla autička, ale většinou si povídali.

Mívali jste třídní fotky?

Ano třídní fotografování bylo vždy na konci roku a zbytek přestávek se všichni všem podepisovali, občas i v hodině.

Měli jste za okny květináče s květinami?

Ano měli a starala se o ně paní učitelka Krupičková.

Měly děti služby na tabuli?

Ano, samozřejmě i učitelé měli služby na chodbách.

Chodily děti povinně na obědy?

Ne, jen ty, které chtěly.

Jak se zjistilo, že dítě nepůjde na oběd?

Museli to nahlásit do školní jídelny do 8 hodin, aby s ním v kuchyni nepočítali. A děti měly stravenky, které byly na celý týden a odtrhovaly se.

A sobotní vyučování bylo stejné jako ty ostatní?

Já myslím, že ano.

V jakém roce jste se narodila?

V roce 1942.

Kde jste se narodila?

V Brně, poté jsem žila v Jeseníkách a když jsem chodila do druhé třídy, tak jsme se přestěhovali do Prahy.

Kolik vám bylo let, když jste začala pracovat?

Bylo mi 21 let.

Jak se „množily“ pracovní listy pro žáky?

Nebyly tenkrát ještě kopírky, takže i to „množení“ bylo daleko obtížnější, takže se to psalo na psacím stroji přes kopírovací papír nebo se to psalo na folie a pak se to promítalo na tabuli.

Měli jste nějaké školní akce např. zahradní slavnost nebo vánoční koncert?

Zahradní slavnost si nepamatuji, ale vánoční besídky, vánoční zpívání bylo vždycky.

A byl také Jarmark?

Ne.

Měli jste v pondělí „třídnickou hodinu“?

Ano, ale nemuselo to být v pondělí. Nebylo to striktně dáno.

Jezdili jste na školy v přírodě nebo na jiné výlety?

Na školy v přírodě ne, ty ještě nebyly, ale na výlety ano, podle toho, jak se vyučující dohodli. Většinou starší děti jezdily na dva nebo tři dny, mladší většinou na jeden.

Jak dlouho jste učila na Spořilově?

Devět let.

Učila jste děti z učebnice?

Bylo možné promítat dané učivo na tabuli přes fólie nebo jsem dětem dávala pracovní listy. Nebo, zrovna v přírodopise, byla spousta materiálů např. kytěk a k tomu není potřeba tolik pracovních listů.

Jaké se dříve učily na školách jazyky?

Já jsem jazyky vůbec neučila, ale žáci se tu učili ruský jazyk.

Bylo také suplování?

Ano povinně, to bylo dáno.

A to jste se dozvídali den předem?

Ano, většinou den předem, třeba když to bylo na delší dobu. Někdy jsme se to dozvídali ráno.

Kam si děti ukládaly věci, když přišly do školy?

Byly šatny. Každá třída měla svoji kóji a ta se

zamykala. V té kóji byly věšáky na oblečení a aktovku si nosily s sebou.

Byly tady ve škole nějaké kroužky?

Ano, byla spousta kroužků. U mě byl nepovinný předmět praktikum z přírodopisu.

Vy jako učitel jste si věci dávali taky do šatů nebo jste měli vlastní?

Měli jsme skříně, neměli jsme takovou šatnu jako děti. Ty skříně se nacházely ve sborovně.

Měli jste také kabiny?

Ano, ale když byla nějaká schůze, tak jsme byli ve sborovně. Kdo chtěl, tak mohl pracovat opravovat věci ve sborovně, ale já jsem měla kabinet přírodopisu a tam jsem se připravovala z hodiny na hodinu nebo i na další den, takže jsem se ve sborovně moc nevyšktovala.

V kolik hodin jste Vy jezdila sem na Spořilov?

Tak, když nebylo metro a já musela jezdit z centra, tak jsem musela jezdit asi tak před sedmou hodinou, abych tu byla na půl osmou, někdy i dříve.

A většinou jste učila v jedné učebně?

Ano, kromě suplování ano. Většinou tam děti na ten přírodopis chodily. Ale když se sešly dva přírodopisy najednou, tak to samozřejmě nešlo a také to bylo na domluvě, kdo potřeboval mít víc pomůcek, tak tam byl.

Jak jste se omlouvala, když jste byla nemocná?

Když jsme bydleli na Praze 1, tak tam jsme měli pevnou linku a mohla jsem se omluvit po telefonu nebo mě sem někdo jel omluvit.

Jak se rodičům oznamovaly třídní schůzky?

Děti měly žákovské knížky a tam se to psalo a poté to rodiče podepsali, aby potvrdili, že o tom ví.

Kolikrát do roka bývaly takovéto třídní schůzky?

Myslím, že čtyřikrát. Vždycky před čtvrtletním hodnocením. A deváté třídy měly ještě speciální schůzky v souvislosti s rozmístovacím řízením.

Byly 3v1?

Ne to nebylo, pouze pro deváté třídy kvůli středním školám. Jmenovalo se to individuální pohovor. Ale někteří žáci věděli, co chtějí dělat, a proto takovou schůzku nepotřebovali.

Jak komunisti zasahovali do výuky?

To byste se museli zeptat na vedení škol, protože v mém předmětu se nic moc měnit nedalo, protože přírodniny jsou pořád stejné.

Měly děti diáře?

Myslím, že na 1. stupni měly nějaké notýsky, ale na 2. stupni byly už na tolik zodpovědní, že jsme už nekontrolovali, jestli si něco zapíší nebo ne.

Sešity jste jako škola poskytovali a pak vám za to děti zaplatily?

Sešity si musely děti kupovat samy a učebnice se tzv. „půjčovaly“ a na konci roku se vracely.

Byly pracovní sešity?

Nevím, my jsme na přírodopis pracovní sešity neměli.

Chtěla jste být jako malá učitelkou?

To si nepamatuji, to tak nějak přišlo samo.

Vzpomínáte na působení na této škole ráda?

Ráda, s dětmi tady byla moc pěkná práce a byly, řekla bych, vstřícné k práci a k výuce.

Takže vzpomínáte na působení na této škole ráda?

Ano, velice ráda.

Děkujeme za rozhovor!

Beseda o minulosti v Rosničkách

Rosničky

Byl u nás pan Prchlík a vyprávěl nám o minulosti a o 2. světové válce. Naučili jsme se kousek písně od Karla Hašlera „Svoboda je svoboda, bez té nelze žít, tu nám nikdo neprodá, za tu se musíme bít. Překvapilo mne, že zabíjeli i děti do 18 let.

Tereza Kovaříková

Dnes u nás byl pan Prchlík. Říkal nám, že když byly nálety, tak se museli schovávat v Krčském lese, protože tam je vojáci v letadlech neviděli. Zpívali jsme písničku „Svoboda“ a pouštěli jsme si Karla Hašlera. Víte, že od Karla Hašlera dostaly hašlerky své jméno? Pan Prchlík, když byl na gymnáziu,

chodil si do továrny na cukrovinky kupovat hašlerky.

Šimon Dudek

Dnes, ve středu 6. června, jsme měli vzácnou návštěvu, pana Vladimíra Prchlíka. Povídal nám o druhé světové válce, zpívali jsme písničky Karla Hašlera, například Hoši od Zborova. Pan Prchlík měl smůlu, protože, když sbírali němečtí vojáci jako rukojmí spořilovské muže 16-60 let, bylo mu zrovna 16. Panu Prchlíkovi se při válce nic nestalo, ale má železnou pravou kyčel, takže když jde do letadla, tak pípá.

Matyáš Macourek

Zahradní slavnost

Marek Chudoba, 6. G

Dne 31. května 2018, při Zahradní slavnosti, osm učitelů provádělo zájemce školou. S paní učitelkou Štěrbovou jsme vytvořili skupinku reportérů. Měli jsme dva zvukaře, jednoho osvětlovače, kameramanku a klapku. Bylo 8 stanovišť, po kterých jsme chodili a jednotlivé třídy nebo žáci ročníků předváděli výkony. Byla tam například ukázka juda nebo hudební představení z kuchyňky a další. Také nám účastníci poskytovali rozhovory. Ptali jsme se jich, jak se

jim líbí naše škola, odpovídali, že je skvělé, jak zde máme spoustu moderního vybavení a že se nám tu musí také líbit. Také říkali, jak úžasné výkony dokážeme podávat. Za pochvalu jsme byli rádi. Toto provádění trvalo hodinu, zakončili jsme ho cestou ve školní laboratoři, kde nám žáci devátých tříd říkali různé poučky. Nakonec jsme šli do kavárny. Myslím, že se celá Zahradní slavnost moc povedla, a už se těším na příští rok.

Setkání na Zahradní slavnosti

Marek Kváš, 7. B & Veronika Dytrychová, 7. A

Během Zahradní slavnosti jsme měli možnost mluvit se skupinou pánů, kteří začali do naší školy chodit před 80 lety, tedy v roce 1938. Byl mezi nimi i slavný herec Jiří Suchý. Domluvili se, že se sejdou právě na Zahradní slavnosti a zorganizují třídní sraz. Bohužel nepřišla žádná jejich spolužačka.

Zeptali jsme se jich na pár otázek a zjistili jsme zajímavé informace. Naši školu navštěvovali v letech 1938 – 1942, na druhý stupeň (měšťanku) odešli do Michle. Prostě proto, že tady 2. stupeň neexistoval. V posledním válečném roce už nemělo cenu vyučovat, protože do školy chodilo jen velmi málo žáků. Často se museli chodit schovávat do krytu. Předmětům se tehdy říkalo jinak – počty, kreslení, zpěv, krasopis. Povinná byla němčina, která je docela bavila. Vyučovalo se ná-

boženství. Jejich učitel počtů byl přísný. Když někdo dělal, co neměl, dostal přes ruce pravitkem. Tehdy byly drobné tělesné tresty běžné.

Zeptali jsme se také na to, co se nejvíce změnilo. Hlavním rozdílem je vybudování nové budovy a hřiště pod školou. Zaniklo původní volejbalové hřiště. Zahrada byla tak velká, jako je teď, ale byla skoro prázdná, ne tak krásně vybavená jako je teď.

Jeden pán nám vyprávěl, jak po sobě s kamarádem házeli taškami, když se pohádali. Jednou dokonce ze školy utekl a schoval se v kostele, který byl tehdy stále otevřený.

Shodli jsme se na tom, že se Zahradní slavnost vydařila. Škola se jim moc líbila a my jsme rádi, že jsme se s nimi mohli setkat.

SPORTOVNÍ ÚSPĚCHY

Beachvolejbal

Andrea Dudrová

Dne 31. května se naše starší žákyně - Jana Měšťanová (9. U), Klára Nosálková a Veronika Hrušková zúčastnily, jako zástupkyně Prahy 4, krajského kola PO-PRASKU v beachvolejbale. V základní skupině vyhrály nad děvčaty ze ZŠ Na Šutce 2:0, ZŠ E. Destinové 2:0 a nad FZŠ CHODOVICKÁ také 2:0.

V semifinále pak porazily družstvo ZŠ Radotín 2:0 a nakonec ve finále i družstvo ZŠ Univerzum.

Bez ztráty setů zaslouženě získaly zlaté medaile. BLAHOPŘEJEME!

Pohár rozhlasu

Andrea Dudrová

Ve dnech 10. a 11. května výběr našich žáků a žákyn reprezentoval školu v tradiční atletické soutěži školních družstev na ZŠ Jitřní, kde zlepšili 4 rekordy školy. Nejlépe se dařilo starším žákyním, které svoji kategorii vyhrály a postoupily do krajského kola. K jejich nejlepším výkonům patří: 60 m za 8,48 s a skok daleký 477 cm A. Tesařové (9. T). Oba výkony jsou také novými rekordy školy. Dále 145 cm R. Schwarzové (8. Ž) a 140 cm J. Měšťanové (9. U) ve skoku vysokém. Dále nás v okresním kole reprezentovaly A. Marešová (9. U), F. Sztogryňová (9. Š), K. Šťastná, A. Červenková (8. V), K. Kosová, N. Machytková (8. Ž).

V krajském kole družstvu pomohly A. Teubnerová (9. Š) a K. Nosálková (8. V).

Mladší žáci skončili na 2. místě a jejich nejlepší výkony jsou: 62,41 m v hodů kriketovým míčkem R. Enriqueze (6. D) - nový rekord školy, 145 cm do výšky a 460 cm do dálky A. Ševčíka (7. B). Dále reprezentovali: A. Bouší, J. Mikula (6.

F), I. Lutchenko (6. G), A. Buřival (7. C), M. Kváš (7. B).

Mladší žákyně skončily na 3. místě a jejich nejlepší výkony jsou: 2:00,93 min. na 600 m K. Lavičkové (6. F) a 39,49 m v hodu kriketovým míčkem T. Petrákové (6. D). Dále reprezentovaly: E. Hanzlová, L. Nosálková, K.

McDonald's cup

Daniel Kraft

Letos se naše škola poprvé zúčastnila fotbalového turnaje „McDonald's cup“ a zanechala v něm pěknou stopu.

Mladší kluci do ročníku 2008 se probojovali přes úvodní kolo a nakonec skončili na moc pěkném 4. místě v Praze 4.

Starší kluci do ročníku 2006 se probojovali třemi postupovými koly až do pražského finále, kde nakonec skončili na 7. místě.

V pražském finále, konaném na Strahově v tréninkovém centru Sparty Praha, se potkali se školami, které spolupracují s těmi nejlepšími fotbalovými kluby. Např. ZŠ Marjánka se Spartou, ZŠ Eden se Slavíí, ZŠ Antonína Čermáka s Duklou. Vítězem pražského finále se nakonec stala ZŠ Eden a reprezentovala hlavní město na republikovém finále, kde

Bělohradská (6. F), A. Vlasáková (7. A) a A. Paloušová (7. B).

Starší žáci skončili na 5. místě. K jejich nejlepším výkonům patří: 155 cm ve skoku vysokém A. Ludvík (9. T) i A. Osnovenko (8. V). Reprezentovali také M. Haki, T. Pokorný, J. Kadlec (9. U), M. Řeháček, L. Weinhold (8. V)

skončila na 6. místě z 16 zúčastněných škol. Vítězem celého turnaje se stala ZŠ Klegova z Ostravy.

Sestava mladší kategorie (ročník 2008)

3. P - Sedláček Ruslan; 3. O - Kosiner Šimon, Kopecký Daniel, Kylián Matěj; 3. S - Wildhaber Ondřej; 4. L - Hrubeš Štěpán, Vích Damian; 4. M - Čížek Filip; 4. N - Bříšťela Marek, Moškoř Antonín, Volek Mikuláš

Sestava starší kategorie (do ročníku 2006)

5. J - Koblre, Stibral, Hons, Chloupek, Pípal; 5. H - Hrdlička, Sapík, Töpfer, Mohammed; 5. CH - Paulas, Vožický; 4. M - Pitřinec; 4. L - Zelenka; 4. K - Peňafort

AKCE A VÝLETY

Projekt s Lukášem Fibrichem

Denisa, Orši a Majda, 6. G

Ve středu 30. května měly všechny šesté třídy projekt s malířem Lukášem Fibrichem, který nakreslil maskoty třídám naší školy. Jeho nejznámějším dílem je kocour Morrison v časopisu ABC. Povídal nám o tom, jak vzniká komiks. Když kreslíme, tak musíme dávat pozor na výraz tváře. Mohli jsme si zkusit nakreslit obličej a emoce. Na konci nám věnoval chvilku času, abychom s ním mohly udělat rozhovor.

Jak vás napadlo, že budete malířem?

Bavila mě výtvarná výchova.

Měl jste talent už od malička?

Ne, ale postupně jsem se zlepšovala a začalo mě to i bavit.

Kdo byl pro vás vzorem?

Adolf Born.

Co byl váš největší úspěch?

Asi kocour Morrison v ABC časopisu.

Kdy nejraději kreslíte?

Když jsem v klidu. Když jsem naštvaný, tak mi to vůbec nejde.

Co vás nejvíc baví kreslit?

Baví mě kreslit každou chvíli něco nového.

Kolik komiksů jste už zhruba nakreslil?

Asi 800 komiksových stránek.

Jakou postavu máte nejraději?

Samozřejmě Morrisona.

Co vás na práci nejvíc baví?

Že je to různorodé – střídat komiks s reklamou...

Děkujeme za rozhovor!

Po stopách hrdinů pražského povstání

Jitka Zikešová

V pondělí 14. 5. v odpoledních hodinách se vydala skupinka 11 chlapců ze třídy 1.Z a spolu s paní učitelkou a tatínkem žaka Toníka na nezvyklé putování po malých velkých památnících hrdinům z 2. světové války. Každý chlapec zakoupil malou kytičku, se kterou jsme se vydali na náměstí Bratří synků, kde jsme naše putování začali. Tondův tatínek nás vedl místy, kde tehdy při pražském povstání vypukly velmi krvavé boje, stavěly se barikády a mnozí lidé položili své životy za svobodu českého národa. Svě vyprávění o tehdejší nelehké

době doprovodil obrázky, dobovými fotografiemi i skutečnými životními příběhy přímých účastníků bojů. Byla jsem ráda, že tato spontánní akce našla příznivou odezvu u žáků i u jejich rodičů a že jsme tak mohli být s tehdejšími hrdiny, jejichž odkaz je stále živý, alespoň v myšlenkách!

Úryvek z dopisu po akci:

„..., nejdůležitější na tom všem je to poselství a odkaz těch, kteří tu byli před námi a něco pro nás udělali, protože to také není obvyklé, riskovat život, jít s "holýma rukama" do ulic zastavovat po uši

vyzbrojené vraždící esesáky... Proto bych si přál, aby úcta ke všem hrdinům a bojovníkům za svobodu byla větší. To, co jsme udělali my v pondělí, by přece mohly udělat všechny třídy základních škol v dané lokalitě. Takových pomníčků jsou v Praze stovky. A jak jsme si mohli všimnout, u každého byl pouze "povinný" věneček nebo věnec od městské části apod. Já jsem prostě moc rád, že my jsme to udělali. A ti kluci si v sobě budou pěstovat hrdost na naše předky...“

Radek Pilc

Fata Morgana plná Tučňáků

Tučňáci

Verunka Fantová, 2. T

Jeli jsme do botanické zahrady na motýly. Motýli byli ve skleníku, který se jmenuje Fata Morgana. Jeden motýl se jmenoval martináč. Měli jsme takový papír, na který jsme psali něco zajímavého, co

jsem se dozvěděli o motýlech. Viděli jsme kukly. Koupila jsem si tam magnet a prstýnek, který mění barvu podle nálady. Moc se mi to líbilo!

Matěj Pert, 2. T

17. dubna jsme se vypravili do Botanické zahrady v Tróji. Měli jsme možnost pozorovat, jak se líhnou motýli. Ve skleníku rostou tropické rostliny. Šimonovi se nejvíc líbily masožravky. Mně se líbilo, když si na mě sedl motýl. Největší

motýl, kterého jsme viděli, se jmenoval martináč. Motýl martináč se maskuje tak, aby vypadal jako hadí hlavy.

Lucinka Čížková, 2. T

Se třídou jsme byli v botanické zahradě v expozici Fata Morgana. K vidění tam byly různé druhy rostlin, které rostou v deštých pralesích. Také tam byli motýli, kteří nad námi volně poletovali. Byli různé zbarvení a moc hezcí. Dozvěděli jsme se, že se nemá sahat motýlům na křídla. A mohli jsme si něco koupit. Výlet byl super!!!

Nelinka Chabinová, 2. T

Do skleníku Fata Morgana jsme jeli metrem a autobusem. Ve skleníku byla výstava exotických motýlů, například soví motýl, martináč a ještě jsem tam viděla květiny: orchideu a masožravku, která má v bříšku vosk. Moc se mi to líbilo! A ráda se tam znovu podívám!

Evička Rašková, 2. T

Byli jsme ve Fata Morgane. Viděli jsme motýly i stojan s kuklami, ryby a byla tam i masožravá ryba. Byly tam i stromy a nějaké kytky. Bylo to moc super. Moc jsem si to užila.

Tučňáci na zámku Žleby

Tučňáci

Dne 15. 5. jela naše třída na Šídla na výlet na zámek Žleby. Jeli jsme vlakem z Hlavního nádraží. Když jsme dorazili na místo, tak nám paní učitelka dovolila jít si hrát nebo si jít něco koupit. Potom jsme šli na prohlídku zámku. Viděli

jsme dvě tajné chodby, královský stůl a záchod.

Po svačině jsme se přesunuli na jiné místo. Byla to záchranná stanice pro zvířátka. Viděli jsme v kleci lišku, fretku a veverku. Pak nám pán a paní vyprávěli něco o ptácích.

Mohli jsme si pohladit ježekku. Viděli jsme mláďata orla skalního. Na dalším místě nám pán ukazoval, jaké se používaly v době kamenné nástroje. Mohli jsme si vyzkoušet, jaké to je, mít na rukavici dravého ptáka a také vystřelit si z luku šipy do ter-

če.

Potom jsme už museli vyrazit na nádraží. Abychom se v Čáslavi dostali na nástupiště, museli jsme přejít mřížovanou lávku. Protože se paní učitelka bojí výšek, chytla se mě za ruku a já jsem ji převedla. Pak už jsme jeli zpátky do Prahy. Moc a moc se mi to líbilo.

(Josefína Hanzlová, Tučňáci)

Do Žlebů jsme jeli brzy ráno z Hlavního nádraží vlakem. Na zámku jsme měli prohlídku, kde jsem viděl rytířské brnění. Potom jsme si mohli koupit malé suvenýry a občerstvení. Dále jsme navštívili oboru s bílými jeleny. Nakonec jsme mohli střílet z luku a dát si na ruku dravce. Výlet byl hezký a všem se to líbilo.

(Lukáš Skalický, Tučňáci)

Navštívili jsme zámek Žleby. Viděli jsme plno zajímavých věcí. Jsou tam sbírky zbraní, brnění, nábytku a plno věcí do kuchyně. V zámecké oboře jsme viděli bílé jeleny, muflony, daňky, srnky a divočáky. Také tam byla liška, ježek a veverka. Nejlepší zážitek byl s divokými ptáky. Držela jsem na ruce káně Harri-sovo. Moc se mi to líbilo.

(Verča Fantová, Tučňák)

V úterý 15. května jsme jeli na výlet na zámek Žleby. Prošli jsme si zámek. Viděli jsme bílé jeleny. Vzal jsem si na ruku dravce. Odnesl jsem si vzpomínky.

Tučňáci v Průhonickém zámku

Tučňáci

Ve středu 23. května jsme byli v Průhonickém parku. Viděli jsme tam rododendrony, květiny, například růže a skalničky. Nakonec jsme byli u fontány, kam se házejí mince, aby se člověku splnilo přání. Potom jsme šli nakupovat suvenýry na památku a ještě dobrůtky. Bylo to tam super!!!

Nela Chabinová

Jeli jsme do Průhonického parku. Prošli jsme se po zámecké zahradě. Bylo tam 4 000 květin a 80 000 stromů. Krásně kvetly rododendrony. Koupila jsem mamince a tatínkovi karafiát.

Verunka Fantová

Do Průhonic jsme jeli metrem a autobusem. V Průhonících jsme viděli zámek a procházeli jsme se v parku, kde jsme si dělali piknik. Potom jsme se šli podívat na skalničky. Nakonec jsme si mohli koupit malé suvenýry nebo občerstvení. Nejvíce se mi líbil park.

Lukáš Skalický

Měli jsme se sejit ve třídě. Jela s námi i Sídla. Šli jsme na autobus 136 na Opatov. Potom jsme šli na autobus 328 a tím jsme jeli až do Průhonic. Ze začátku jsme si

došli na záchod a opodál jsme si udělali piknik s Agi, Luckou, Evičkou, Verčou F., Josefku a se mnou. Seděli jsme si tam asi tři čtvrtě hodiny a za chvíli nám paní učitelka řekla, ať si to sbalíme. Tak jsme šli. Viděli jsme různé květiny. Když jsme si ty květiny prohlédli, tak jsme si mohli něco koupit. Já jsem si koupila ledovou tříšť, oreo a v něm byla zmrzlina a ještě jsem si koupila malou sovičku. Ten výlet se mi moc líbil. Já jsem tam už hodněkrát byla, takže jsem věděla, o co jde. A pak jsme jeli 328 na Opatov. A z Opatova jsme jeli skoro do školy na za stávku

jménem Lešanská. A to je konec vyprávění.

Emička Kunešová

Dne 23. 5. jsme jeli celá třída do Průhoníc. Jeli jsme tam dvěma autobusy. V parku

nám paní učitelka ukazovala různé stromy a keře. Všechno ta krásně kvetlo. Šli jsme kolem rybníka a pak nám paní učitelka dovolila jít prudkou cestou do kopce. Nahoře byla rozhledna. Z rozhledny byl krásný výhled. Nakonec

jsme si mohli něco koupit. Maminec jsem koupila sovičku z keramiky a já jsem si koupila nanuk.

Josefka Hanzlová

Netopýři a Káňata v jeskyních

Netopýři

Kristýna Vilková

Jeden dubnový týden (9. 4. - 13. 4.) jsme byli na výletě v Moravském krasu ve vesnici Českovicích u Blanska. K ubytování v Českovicích slouží dva hotely, rekreační středisko Vyhlička a hotel Panorama. My jsme byli ubytováni v hotelu Vyhlička. Poblíž, ve městě Blansko, je zámek z 18. století. Nyní je v něm muzeum. Můžete navštívit výstavu „Jak se žilo v pravěku“, anebo je tam také prohlídka zámku. Asi 8 km odtud jsou Sloupsko-šošůvské jeskyně. V Sloupsko-šošůvských jeskyních je asi nejkrásnější Eliščina jeskyně. Nádherný stalagnát „Kaskádovitý vodopád“ nebo „Závěs“, který je „zavěšený“ na stalagnátu. Patří asi k nejkrásnějším krápníkům v Sloupsko-šošůvských jeskyních. U hotelu Vyhlička je možnost si zasportovat. V hotelu Panorama je k dispozici nejen ubytovaný bazén s protiproudem a vířivka. 10 km pěšky je

Punkevní jeskyně, kterou prostě musíte navštívit! Nejdřív se dá sejít na dno propasti Macocha (nejhlubší propast ve střední Evropě s viditelným dnem). Potom se dále pokračuje lodí po podzemní řece Punkvě. Součástí plavby je krátká prohlídka Masarykova domu s mnoha jezírky. Cestou zpátky můžete jet vyhlídkovou mašinkou do Skalního mlýna. My jsme si výlet užili, a kdybyste Moravský kras navštívili, tak si výlet jistě také užijete.

Tereza Müllerová

Netopýři a Káňata strávili krásný dubnový týden v Moravském krasu. Byli jsme se podívat na naše příbuzné - netopýry. Přezimují tam v jeskyních. My jsme se ubytovali v hotelu Vyhlička, ale určitě je mnoho jiných možností. Navštívili jsme zámek Blansko, kde je dnes hezké muzeum. Můžete si tu prohlédnout zámek, ale i výstavu Jak se žilo v pravěku. Teď ale

zpátky do jeskyní za netopýry. Navštívit lze Sloupsko-šošůvské jeskyně, ve kterých se nachází i Eliščina jeskyně, v níž rostou všechny druhy krápníků. Po namáhavém výletu se můžete jít zahřát do vířivky nebo si zaplavat v teplém bazénu v hotelu Panorama. Také si můžete zajít do propasti Macocha. Můžete si ji prohlédnout shora i ze dna. Když půjdete na prohlídku Punkevní jeskyně a Macochy, můžete si prohlédnout krápníky, zároveň se projet na lodičce po řece Punkvě. Všichni Netopýři vám tyto výlety doporučují! Hezké zážitky vám přejí Netopýři.

Emma Dvořáková

Moravský kras je moc krásná část České republiky. Stačil pouhý týden a celá jsem se uvolnila, nadýchala čerstvého vzduchu a rýma byla také pryč. Od pondělí devátého dubna do pátku třináctého dubna jsem bydlela v hotelu Vyhlička. V pondělí jsem šla

na zámek Blansko, který jsem si celý prohlídla, viděla jsem tam staré pokoje, ložnice nebo různé výrobky z litiny. V úterý jsem vyrazila do Sloupsko-šošůvských jeskyní. Byla jsem tam třeba v Eliščině jeskyni, a tam pouštěli hudbu. Cestou zpátky jsem si vybírala mezi dvěma cestami. Mezi stejnou, kterou jsem přišla, ta byla kratší, nebo úplně jinou, která byla delší. Já jsem si vybrala tu delší, byla krásně přírodní a většinou vedla lesem. V úterý jsem zažila krásný celodenní výlet. Ve středu jsem měla sportovní den, splnila jsem všech deset sportovních disciplín a jednu bonusovou. Po obědě jsem šla do bazénu, který je v hotelu Panorama. V tom hotelu bylo hřiště, vnitřní bazén, venkovní bazén s tobogánem a vnitřní vířivka. Všem bych doporučila se tam podívat. Ve čtvrtek jsem byla na celodenním výletě v Punkevních jeskyních, v rámci prohlídky jsme sestoupali do propasti Macocha a jeli jsme lodičkami po řece Punkvě. Cestou jsme viděli čtyři pohádková jezírka a byli jsme v Masarykově domě. V pátek jsem jela domů. Všem bych doporučila si do Moravského krasu zajet na výlet. Já tam byla s třídou Netopýrů a Káňat.

Vojtěch Čapek

Cestovali jsme do jeskyní Moravského krasu. Bydleli jsme v hotelu Vyhlička, vedle hotelu Panorama. Hotel je ve vesnici Českovice u Blanska. Vydali jsme se do Sloupsko-šošůvských jeskyní. Byla tam spousta krápníků, netopýrů a schodů. Taky jsme navštívili Punkevní jeskyně. Cestou jeskyněmi jsme došli na dno Macochy – velké propasti. Také jsme se svezli na lodích po říčce Punkvě. V jeskyních se léčí děti s dýchacími problémy tak, že dýchají čistý, vlhký vzduch. Všem Netopýrům se tam líbilo.

Berenika Humplíková

V pondělí 9. dubna jsme jeli na školu v přírodě. Byli jsme ubytovaní v hotelu Vyhlička v Českovicích u Blanska. Byli jsme v Sloupsko-šošůvských jeskyních, kde jsme viděli malé netopýry. Mně se nejvíce líbilo v prostoru nazývaném Eliščina jeskyně a tam jsme viděli všechny druhy krápníků – stalaktity, stalagnáty a stalagmity. Také jsme byli v Punkevní jeskyni a její prohlídka končí u propasti Macocha. Potom jsme jeli na motorových člunech po podzemní říčce Punkvě. Uprostřed plavby jsme vystoupili a šli jsme se podívat do Masarykova domu, kde jsme viděli nádherné krápníky. Naproti hotelu Vyhlička byl i hotel Panorama a tam jsme šli do bazénu a do vířivky. Moc se mi to tam líbilo a doporučuji, abyste se tam také jeli podívat.

Amélie Humplíková

V pondělí jsme jeli na školní výlet. Ubytovali jsme se v hotelu Vyhlička. Viděli jsme spoustu zajímavých a také krásných míst. První den jsme šli do Blanenského muzea, tam jsme viděli, jak žili lidé v pravěku. Také jsme si mohli vyzkoušet být archeologem. Podívali jsme se do doby ledové. Další den jsme šli osm kilometrů do Sloupsko-šošůvských jeskyní. Dále jsme tam mohli vidět různé druhy krápníků – stalaktity, stalagmity a stalagnáty. Také jsme tam viděli naše příbuzné – netopýry. Cestou zpátky jsme šli dvanáct kilometrů. Ve středu jsme měli sportovní dopoledne. Dohromady jsme měli jedenáct disciplín, mě nejvíce bavila šifra. V půl čtvrté jsme šli do bazénu a do vířivky. Další den jsme šli do Punkevní jeskyně, tam jsme viděli krásnou krápníkovou výzdobu. V jeskyních se také léčí děti s dýchacími potížemi. Naše prohlídka skončila u propasti Macocha a dále jsme pokračovali na lodičkách po podzemní říčce Punkvě. Byla tam také zastávka u Masarykova domu, to je jedno z nejkrásnějších míst v Punkevní jeskyni. Ve čtvrtek jsme měli také diskotéku a rozdávání cen za různé disciplíny. V pátek jsme si dobalovali věci a jeli jsme domů.

Marie Jechová

V pondělí 9. dubna 2018 odjela 4. N a 4. K do Moravského krasu, do Českovic u Blanska. Odjeli jsme na jeden týden od pondělí do pátku. Bydleli jsme v penzionu Vyhlička. Hned po příjezdu jsme šli na oběd do velké jídelny, kde vařili skvěle! Po obědě jsme šli do muzea Blanska, kde nám ukazovali, jak se dříve žilo. V úterý jsme šli 10 km do Sloupsko-šošůvských jeskyní. Jsou tam nádherné krápníky. Jsou tam i krápníkové útvary! V Eliščině jeskyni je jich spousta! Například záclony, vodopády, čert a Mikuláš. Doporučuji! Ve čtvrtek jsme šli do Punkevních jeskyní. Nejdřív jsme šli suchou částí jeskyní, kterou jsme došli až na dno propasti Macocha. Poté jsme šli do lodiček. Pak nám průvodce, co řídil lodičku, ukazoval různé malé krápníkové útvary. Pak jsme si udělali malou přestávku v Masarykově domě a tam těch krápníkových útvarů bylo hodně! Např.: svazek mrkví, vodopád atd. Doporučuji vidět! A ve středu byl sportovní den. Od rána do oběda jsme sportovali a byla tam spousta disciplín! Například běhání, žabáci, šifra, skok do dálky, hod kostkou, balancování, dřepy atd. Po poledním klidu jsme šli plavat do vedlejšího wellness hotelu Panorama. Byli jsme rozděleni do čtyř malých skupin. A v pátek jsme jeli domů! :-)) Super výlet!

Antonín Moškoř

V dubnu jsme byli v Blansku. Po příjezdu jsme šli do zámku v Blansku. Další den jsme hned ráno šli na celodenní výlet do města Sloupu, kde jsme navštívili Sloupsko-šošůvské jeskyně, kde bydleli naši „příbuzní“ netopýři. Potom jsme se zase vraceli na hotel Vyhlička, kde jsme se dočkali odpočinku. Příští den jsme měli sportovní den. Bylo jede-

náct stanovišť, kde jsme: dřepovali, běhali, házeli kuželkami a tenisáky, házeli velkou kostkou, skákali přes švihadlo a také skákali žabáky, na závěr dne jsme šli plavat do bazénu. Poslední celý den na Blanensku jsme navštívili Punkevní jeskyni, kde byla spousta hezkých krápníků. Nakonec jsme se plavili patnáct minut na podzemní říčce Punkvě. Poslední den Netopýři „letěli“ domů.

Medvíďata v Karlových Varech

Medvíďata

Karlovky Vary jsou naše nejznámější lázně. Proto nás naše paní učitelka vzala na výlet až sem.

Možná víte, že je založil Karel IV. a na léčení sem jezdil třeba sám car Petr Veliký. A jak vlastně lázně vznikly?

Karel IV. si při svém pobytu na hradě Lokti často krátil dlouhou chvíli loveckými výpravami do okolních lesů. Při jednom z podobných honů jeho lovecký pes, který pronásledoval jelena, spadl do tůně, ze které tryskala vroucí voda. Lovci přispěchali psovi na pomoc, vytáhli ho z horké tůně a vodu ochutnali. O celé záležitosti byl zpraven císař Karel, který se neprodleně v doprovodu své družiny a lékařů vydal k lesnímu prameni. Vodu sám ochutnal a náhle se ulevilo jeho nemocné noze. Proto zdejším pramenům přikřil blahodárné účinky. Okolí bylo zanedlouho osídleno a pojmenováno Teplé lázně u Lokte. Na osudovém místě, kde Karel IV. objevil zázračné prameny, dnes stojí radnice a na počest Karla IV. nesou lázně jeho jméno.

Hned po příjezdu nás čekala exkurze do podzemí Vřídla. Paní průvodkyně nám tady vysvětlovala, jak vznikají kamenné suvenýry – nejvíce kamenné růže. Kamenné růže vznikají jen 14 dní. První týden na ně kape vřídelská voda, která obsahuje hodně minerálů (z této vody se také vyrábějí léčebné soli do koupele). Druhý týden musí růže při teplotě 70° Celsia schnout.

Před budovou, kde dříve tryskalo Vřídlo, se nacházejí sluneční hodiny.

Na hodinách jsou 3 panny, které zobrazují tři základní složky minerální vody: vodu, oxid uhličitý a minerály.

Za budovou je pak ukázka venkovního Vřídla, které má neuvěřitelnou teplotu 72, 4 stupně Celsia, tryská do výše dvou metrů a za minutu vydá až 2000 litrů minerální vody. To je také důvod, proč venkovní Vřídlo nemůže tryskat tak vysoko jako v budově (okolní chodníky by byly plné kamene).

Původní Vřídlo díky vysokému tlaku tryskalo uvnitř do výšky 12 metrů., ale kvůli propadá-

ní podlahy se muselo zavřít. Otevřeno bude opět až za 5 let.

Další naše cesta vedla na rozhlednu Dianu. Před cestou jsme se ještě všichni posilnili kvalitní teplou karlovarskou oplatkou.

Samozřejmě, že jsme se nahoru na rozhlednu svezli místní lanovkou. Samotná rozhledna má 150 schodů. Pečlivě jsme je počítali, ale všichni jsme došli k číslu 149. Jeden schod nám prostě chyběl.

Z rozhledny byl nádherný výhled na celé Karlovy Vary, Krušné hory a na Slavkovský les. Za hory byla schovaná i Plzeň.

Po návštěvě rozhledny jsme se šli pokochat krásou zdejších exotických motýlů. Navštívili jsme Motýlí dům. Pestrost motýlů byla oprav-

du nádherná. Někteří motýli dokonce usedli i na naše spolužáky a pokoušeli se je ochutnat. :-)

Cestou zpět do Varů jsme navštívili vyhlídky.

V Karlových Varech jsme si prošli kolonádu a ochutnávali jsme jednotlivé prameny, které měly mezi 30 – 50° Celsia. Mnohé z nich jsou pojmenovány po slavných osobnostech naší historie – především po panovnících.

Nejvíce nám chutnal Hadí pramen. Ale ani Libušin či Karlův nebyl špatný. Jen pramen Becherův (13. pramen) jsme neměli možnost ochutnat. J Asi víte proč.

Výlet se nám moc líbil. Vřele ho všem doporučujeme.

Hra na Hrad II.

Medvíďata

Ve středu jsme znovu jeli na Pražský hrad. Tam se odehrávalo pokračování Hry na Hrad č. 2.

Do skupinek jsme dostali pracovní listy s úkoly, které jsme museli splnit. Chodili jsme po celém Pražském hradě a hledali odpovědi na otázky. V rohu jednoho nádvoří je schodiště, které je vyzdobeno zvířaty. V pracovním listě byl úkol, jak se toto schodiště jmenuje. Na výběr bylo Lví schodiště, Kančí schodiště nebo Býčí schodiště. Správnou odpověď vám však neprozradíme. Co když se s paní učitel-

kou na tuto hru vypravíte? J

V pracovním listě bylo mnoho dalších otázek, které se vztahovaly k samotnému Hradu.

Po splnění úkolu si nás pozval pan král a my jsme měli možnost se vyfotografovat v královském hermelínu s korunou na hlavě.

Na chvíli se z nás stali králové a královny.

Celá hra byla poučná a moc se nám líbila. Byli bychom rádi, kdyby měla pokračování...

Strážci pralesa

Medvíďata

Již 4. rokem se naše třída Medvíďat zúčastnila soutěže Staň se strážcem pralesa, kterou každoročně vyhlašuje ZOO Praha.

Soutěž spočívá v tom, že se sbírají staré nefunkční mobily a tablety.

Po minulých úspěších - 1. místo (chystání narozeninové párty pro gorilího samce Richarda - dárek od ZOO), znovu 1. místo (a s ním spojená noc v ZOO - dárek od ZOO) jsme se pak průběžně pohybovali mezi 5. - 8. místem mezi všemi školami z ČR a získali jsme po Zlatém titulu titul Diamantoví strážci pralesa. ZOO jsme předali přes 3 tisíce mobilů, na což jsme patřičně pyšní.

Letošní ročník byl bohužel spojen s akcí EKO-EDA, aby ZOO získala ještě více ekologické odpady než jindy. Sem se přihlašují celé školy. Vzhledem k tomu, že je naše škola zapojená do jiného ekologického programu, bylo nám jasné, že tentokrát vyhrát nemůžeme, přestože jsme si to moc přáli.

I letos jsme ale mohli bojovat o stupně vítězů, jenže zváčí dopis od ZOO se někam zatoulal, takže paní učitelka nás musela přihlašovat telefonicky a pořadí se nám nepočí-

talo. I tak jsme dostali menší ceny a ocenění v podobě diplomu.

Velice nás proto potěšilo, že nám ZOO poděkovala za dlouhodobou pomoc.

Program pro Strážce v ZOO byl opět velice pestrý. Mohli jsme se podívat na výcvik lachtanů. Lachtani nám předvedli, že si se svými trenéry opravdu dobře rozumějí. Ukázali nám kousky, co se naučili se svými trenéry.

Dikobraz nám zase předvedl, že je zvíře velice chytré poslušné a roztomilé.

U pavilonu goril jsme pak luštili nejrůznější kvízy spojené s ochranou goril a třídění odpadu - recyklohraní.

S paní učitelkou jsme si pak prošli celou ZOO. Viděli jsme například nové přírůstky u tygrů. Moc se nám to líbilo.

Děkujeme všem, kteří nás kdy podpořili v naší záchranné misi. V neposlední řadě děkujeme naší paní učitelce, že se s námi tohoto programu vždy účastnila.

Pokud se chcete stát strážcem pralesa, nebojte se zapojit do soutěže.

Gepardí výlety

Gepardi

Podnikli jsme tři výlety, při kterých jsme poznali pozoruhodná místa a dověděli jsme se spoustu zajímavých věcí. Chceme vás s nimi seznámit, abyste se mohli vydat po našich stopách. Myslíme si, že před prázdninami přijdou vhod všechny tipy na skvělý výlet.

Techmánie

Lucie, Ruth

Naše třída navštívila Techmánii v Plzni. Ze Smíchovského nádraží jsme se metrem dostali na Zličín, kde jsme nastoupili do žlutého autobusu, který nás odvezl do Plzně. V Techmánii byla spousta zajímavých věcí. Mě nejvíc zaujala temná místnost s plátnem. Jakmile jsme zmáčkli čudlík a stoupli jsme si k plátnu, rychle začalo blikat světlo a my jsme zůstali na plátně obtisknutí. Naši třídu velice zaujala atrakce Titanik, která je udělána jako loď, která se potápí a vy do ní můžete vstoupit a poznat, jaké to je, když se s vámi potápí loď. Také si můžete vyzkoušet moderovat televizní Děčko. Jelikož jsme v Techmánii byli od deseti do čtrnácti hodin, někteří z nás se šli naobědvat do jídelny, která k ní patřila. Výlet se nám všem moc líbil a návštěvu Techmánie vřele doporučujeme.

Krypta kostela sv. Cyrila a Metoděje v pražské Resselově ulici

Alex, Patrik

V tomto kostele, zvláště v kryptě, byla vedena poslední obrana parašutistů, kteří podnikli atentát na Reinharda Heydricha. Vzhledem k tomu, že do krypty vedl jen jeden hlavní vchod, bránilo se jim dobře. Bohužel se proti nim s Němci spikl velitel hasičů. Ti chtěli parašutisty vytopit a do krypty jim pouštěli slzný plyn. Později tohoto velitele popravili za vzpouru. Parašutistům docházely náboje a nacisté se k nim probourali, takže radši spáchali sebevraždu. Na zemi je údajně i zaschlá krev jednoho z nich. Abyste si kryptu líp představili, tak vám popíšu pohled od vchodu. Vpravo je něco jako malá místnůstka, která je věnována parašutistům. Proti vám je na stropě vchod z kostela a po stranách prostoru jsou jakoby boxy pro rakve.

Před kryptou je minimuzeum, ve kterém jsou uniformy, zbraně i replika bomby, která Heydricha smrtelně zranila. Jsou tam i listy parašutistů a záznam jejich pokřiku, kterým odpověděli Němcům: „My jsme Češi, my se

nevzdáme!“

Neviditelná výstava

Klára H., Matyáš K.

Výstavu najdete na Novoměstské radnici. Byli jsme rozděleni do pěti skupin, které postupně chodily na výstavu se svým nevidomým průvodcem. Mezi skupinami bylo patnáctiminutové rozmezí, během kterého jsme si mohli vyzkoušet psát Brailovým písmem, hrát hry pro slepé nebo chodit se slepečkou holí.

Na Neviditelné výstavě nás přivítal spolehlivý nevidomý Petr. Prošli jsme nejdříve kuchyní, ve které jsme měli rozpoznat kuchyňské nádobí. V obýváku jsme si zkusili projít po pokoji. Na ulici byl stánek, ve kterém jsme měli poznat ovoce a zeleninu. V hájovně jsme si mohli sáhnout na kozí a liščí kůži. Můj kamarád Marek si myslí, že má v ruce květiny, ale byl to pytel sena. Pak jsme šli do lesa, kde tekla opravdická voda v potůčku. Na konci výstavy jsme si v baru mohli potmě koupit různé nápoje. Výstava se nám moc líbila.

Lov trilobitů

Orši, Vilma, Dan K., Matyáš R.

Do Skryjí u Rakovníka jsme jeli celkem tři hodiny – metrem, vlakem a autobusem. Nejdřív jsme našli samotnou stezku, a tak nám nic nebránilo jít dál. Šli jsme po asfaltové silnici či kamenné stezce, ale občas jsme na polní cestě podél Berounky museli překonat i bahno. Cestou do Muzea J. Barranda jsme nenašli žádné trilobity kromě těch betonových. V muzeu jsme mohli vidět sbírku J. Barranda a vzpomínky a dokumenty z jeho života. Ve sklepě muzea jsme si mohli zkusit rozklepnout kladívkem kámen a najít v něm trilobita. Bohužel se to ale nikomu nepovedlo. Když jsme věděli, co máme hledat, vydali jsme se na skutečný lov trilobitů. Někteří z nás trilobita našli, někteří našli jenom žebro.

Počasí nám přálo, ale na konci výletu začalo opravdu hodně pršet, ale to už nám bylo jedno, protože jsme seděli v autobuse a jeli zpět na vlak do Prahy. Výlet byl moc krásný, i když složitý na přepravu. Měl úspěch, se třídou jsme si ho moc užili a určitě ho doporučujeme.

Štíky

Milí spolužáci, drazí učitelé a vážený pane řediteli,
hlavně bychom vám chtěli poděkovat za ty krásné roky na této škole strávené s vámi.

Než jsme nastoupili do školy, byli jsme zkrátka ještě takové malé nerozumné děti, které vůbec netušily, co je čeká. Nástup do první třídy byl pro nás první velkou důležitou změnou v našem životě. Velké díky patří paní učitelce Jarmile Honsové, která nás provázela celým prvním stupněm, na všechno nás připravila a kromě čtení, psaní a počítání nás učila větší samostatnosti, učila nás, že si máme pomáhat, odpouštět, nežalovat na sebe... Ale hlavně nás vedla k přátelství.

A jak čas běžel, byli jsme připraveni

nastoupit na druhý stupeň, kterým nás provázela naše skvělá paní učitelka Ludmila Štefková, které taky hrozně moc děkujeme. Byla tu vždy pro nás, jezdila s námi na výlety, pomáhala nám. I když jsme se často nechovali nejlíp, nikdy s námi neztratila trpělivost.

Možná jsme si to ani neuvědomili, ale čas utekl strašně rychle a my jsme se změnili. Už nejsme ty malé děti jako na začátku. Jsme připraveni udělat další velký krok v našem životě – nastoupit na střední školu.

Děkujeme vám, že jste nás doprovázeli na této společné cestě plné krásných chvil a vzpomínek. Budete nám chybět.

Vaše Štíky.

9. Š

Tygrí

Mějte se tu hezky.

Milí spolužáci, učitelé i jiní zaměstnanci školy,

asi už víte, že se nám další školní rok blíží ke konci, u nás tedy poslední, a je načase předat žezlo jiným.

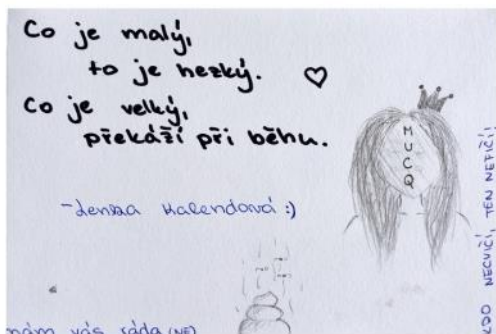
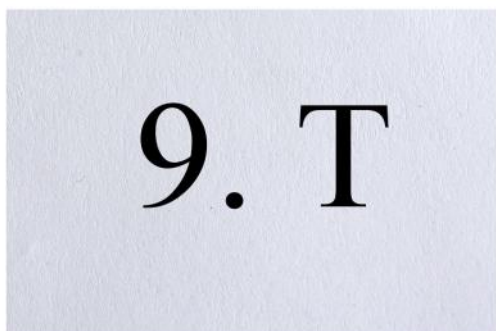
Ne vždy se nám povedlo to, co jsme chtěli, a někdy nám život seslal do cesty různorodé překážky, ať už nemilosrdné lidi nebo učební látku, kterou jsme totálně nepochopili.

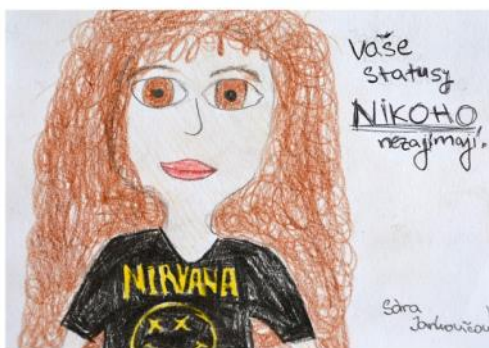
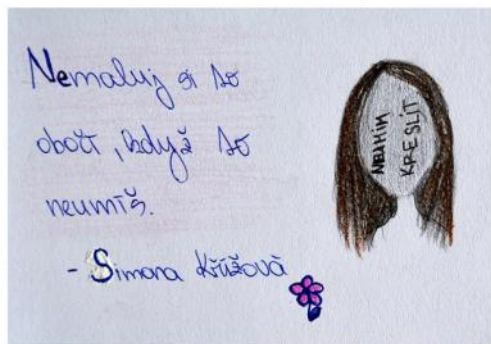
Nicméně, všechny tyto faktory nás sblížily jako třídu.

Speciální poděkování patří Vám, pane učiteli Zikeši. Přesto, že jsme na začátku byli jen divní „puchejři“, vy jste z nás udělal tak superskvělé lidi, jakými jsme teď a my jsme Vám neskutečně vděční. Jste výborný učitel a skvělý člověk. Ačkoli Vás budeme postrádat, přejeme Vám, ať se Vám daří i nadále. Děkujeme za těch pět let.

Děkujeme ale i panu řediteli, kterému se podařilo udělat tu tak přátelské prostředí se zahradou, kterou nám závidí kdejaká škola.

My se s vámi všemi loučíme a teď už je to na vás. Ať vás provází Síla.

Občas
ani metal
nepamíte.

Adéla Hlavová

Dějepis je zábavný
dokud máš robitý
mobi.

Jaroslav Alame

Vova Kischub

Matej volejbalista;
dobrý volejbalista.

„Být či nebýt,
to je dě tu
beží!“

Bára Kirchen

V jídelně
se dá pít
fun MLÍKO!

Tomáš
Jaroš

Nechod'te na
obědy!

Tomáš Pavlano

Je lepší umřít
dříve, než později.
March 11th 19.T

I SHOULD HAVE
BURNED THIS PLACE
DOWN WHEN I
HAD CHANCE....

Adéla Hlavová

Když jsme začali chodit do školy, bylo to pro nás něco neuvěřitelného. Všichni jsme si připadali mnohem starší a dospělejší. Byla zábava se učit novým věcem, dokud to byla pouze "hra". V jednu chvíli to začalo být vážné. Najednou se toho po nás chtělo strašně moc. Byl to tlak, který nebyl příjemný vůbec nikomu. Jako bychom všichni najednou ztratili chuť úplně ke všemu. Ale to se pochopitelně týkalo jen školy.

Náš nástup byl jeden z nejlepších. Naše paní učitelka přesně věděla, jak jsme potřebovali všechno dávkovat. Sice se chvíli učil věcem, které jsme nikdy nepotřebovali, ale také si někdy hrát a trávit čas s ostatními.

To všechno bylo naprosto v pohodě, dokud jsme nezačali dospívat. Dokud jsme se nezačali rozcházet úplně ve všem. V tom asi byl náš největší problém. Najednou nás každého zajímalo něco úplně jiného. Někdo začal dospívat, jako opravdu, a někdo prostě zůstal tak jak byl. Obě cesty jsou naprosto v pořádku, ale nám to tenkrát tak nepřišlo.

Druhý stupeň taky nebyla žádná procházka růžovým sadem. Dostali jsme učitele, kterého se skoro všich-

ni báli. Vlastně už ani nevím proč. Po roce jsme si začínali rozumět a chápat jeden druhého.

Asi úplně všichni jsme si ve třídě nesesdli. Začali jsme vytvářet různé skupinky a odsuzovat ty ostatní. Byli lidi, co se to snažili napravit, ale bylo jich příliš málo. Na konci osmé třídy se to ovšem všechno změnilo. Úplně, najednou, vlastně z ničeho nic jsme se začali bavit všichni se všemi. Jeden výlet nás všechny dokázal stmelit, dát dohromady. Bylo to něco neskutečného. Najednou, jako by mezi námi nebyly rozdíly a všichni jsme si byli rovni. osobně jsem si myslela, že nám to vydrží tak do konce roku, ale ne. Přežilo to až do začátku devátého ročníku a naštěstí to vydrželo až doteď, čehož si strašně moc vážím.

Takže jediné, co asi můžeme zanechat, je jediná a velmi prostá rada. Snažte se dát ve třídě všichni dohromady, tak jako se to povedlo nám. Snažte si uvědomit, že vám spolu těch let už taky tolik nezubývá. Uteče to tak strašně rychle, ani si toho nevšimnete. Jediné, na co budete potom vzpomínat, budou ti lidi a pokud spolu nebudete dobře vycházet, nebudou to hezké vzpomínky.

9. U

